

РЕШЕНИЕ

№ 730

гр. София, 10.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 18.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **5053** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на А. Г. Г. от [населено място] срещу решение на директора на ТП на НОИ-М. № 2153-11-11/02.04.2021г., с което е потвърдено разпореждане №РВ-3-11-00850934/07.12.2020г. на началник отдел К. при ТП на НОИ - М. с което на основание чл. 114, ал. 1, и ал. 3 от КСО, на А. Г. Г. е разпоредено да възстанови полученото парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване за периода от 03.01.2019 г. до 16.01.2019 г. в размер на 206,93 лв.

В жалбата се съдържат оплаквания за постановяване на оспореното решение и на потвърденото с него разпореждане при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподателката твърди, че неправилно и необосновано решаващият административен орган е приел, че са налице нормативно регламентирани предпоставки по чл.114, ал.2, т.2 от КСО, за възстановяване на добросъвестно получени суми за осигурителни плащания, поради представени нови документи и данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. Поддържа, че доколкото от представените още в хода на административното

производство документи, по несъмнен начин се установява валидно възникнало и съществувало трудово правоотношение между нея и работодателя [фирма], ЕИК[ЕИК], при реално полагане на труд, осъществяване на трудова дейност и изпълнение на трудови функции по сключения с работодателя [фирма], ЕИК[ЕИК] трудов договор за периода от месец 10.2018 год. до месец 03.2020год., неправилно и незаконосъобразно е прието, че жалбоподателката няма качество на осигурено лице по смисъла на §1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО във връзка с чл.10, ал. от КСО.По изложени в жалбата съображения е направено искане да бъде отменено оспореното решение на Директора на ТП на НОИ-М. и на потвърденото с решението разпореждане на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО.Претендират се и сторените по делото разноски за заплатено възнаграждение за един адвокат.

В проведеното открито съдебно заседание А.Г. чрез пълномощника си по делото адв. М.Б.,поддържа изцяло подадената жалба и направените в нея искания.

Ответникът по жалбата – директор на Териториално поделение на Националния осигурителен институт–М.,не се явява не се представлява. Поддържа в депозирано писмено становище по делото че обосновано, в съответствие и при правилно приложение на материалния закон е потвърдено разпореждането, с което на А. Г. е разпоредено на основание чл.114, ал.2, т.2 и ал.3 от КСО да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за временна неработоспособност, по съображения, че към момента на извършеното плащане жалбоподателката не е имала качеството на осигурено лице по смисъла на чл.10, ал.1 и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО,чрез [фирма].Твърди, че задължителните предписания за заличаване на данните по чл.5, ал.4, т.1 от КСО са надлежно връчени, не са обжалвани и поради факта, че същите не са изпълнени, е извършено служебно заличаване на подадените от [фирма] данни, което валидно и законосъобразно действие обуславя възстановяването на получената от лицето сума за осигурително плащане при прилагане на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО.

Въз основа на съвкупната преценка на представените по делото доказателства, съдът приема за установено следното от фактическа страна по административно-правния спор:

От 12.10.2018 год. А. Г. Г. е назначена по трудово правоотношение в дружеството [фирма], ЕИК[ЕИК]. /приложена е трудова книжка/ По реда на чл.5,ал.4,т.1 от КСО от [фирма] са подадени данни за А. Г. поради извършване на трудова дейност на основание чл.4,ал.1,т.1 от КСО.От осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК] също са били представени следните удостоверения съгласно приложение № 9 от НПОПДОО, относно правото на парично обезщетение по постъпил в Електронния регистър на болничните листове и решенията по обжалването им / ЕРБЛРО / болничен лист по реда на чл.2 ал.1 и 3 от Наредбата за реда за представяне в НОИ на данните от издадените болнични листове и решенията по обжалването им, за А. Г. Г., ЕГН [ЕГН],като осигурено лице по чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО , както следва:вх.№ Р14-11-000-00-[ЕГН]/30.01.2019г. - болничен лист №Е20181869557 за периода 03.01.2019г.-09.01.2019г./вкл./вх.№Р14-11-000-00-[ЕГН]/30.01.2019г.-болничен лист №Е20181869573 за периода 10.01.2019г.-16.01.2019г./вкл./Сумите по горепосочените болнични листи са изплатени на лицето.Във връзка с осъществяване на контрол по

спазване на осигурителното законодателство, от страна на контролните органи при ТП на НОИ – М. е извършена проверка по разходите на ДОО на [фирма], ЕИК[ЕИК] завършила с КП-5-11-00668718/25.10.2019г. Установен е контакт с едноличния собственик и управител на дружеството-Ц. Г.. Лицето собственооръчно е написало декларация , че не притежава никакви документи на фирмите на които е собственик и с личните и данни се злоупотребява.Относно извършваната търговска дейност на „П. К. Г.‘Е. и трудовата дейност на работниците и служителите и разгледаните в цялост факти и обстоятелства е направен извод , че не е извършвана търговска дейност, определяща наемането на работници и служители и тяхното осигуряване. Прието е от АО,че от осигурителя са подадени декларации 1 и б , без наличие на правни основания за това.Проверката е във връзка с постъпил сигнал и по повод възникнало съмнение за нарушение на осигурителното законодателство и произтичащи от това злоупотреби със средства на ДОО. Проверката е установила, че за периода от 2013 до месец 06.2019 год. дължимите осигурителни вноски за ДОО на дружеството са в размер на 29248,64 лв. които не са преведени. Изпратени са задължителни предписания от 23.01.2020г. на адреса на дружеството за заличаване подадените данни с декларация обр.1 с код за вид осигурен 01 и 04 /получени от управителят/За А. Г. са подадени данни по чл.5, ал.4 от КСО за периода от м.10.2018 год. до м.12.2019 год. с код за вид осигурен 01. За лицето има подадено уведомление по чл.62, ал.5 от КТ за сключен трудов договор от 10.10.2018 год. на длъжност технически секретар. Административното производство е извършено по данните,налични в информационната система на НОИ и извършената проверка в ТД на НАП. Изводите на контролния орган от извършената проверка и с оглед на липсата на трудово правна документация са, че дружеството не е извършвало стопанска дейност по смисъла на Търговския закон и Закона за счетоводството, и съответно, лицата за които са подавани данни по чл.5, ал.4 за горепосочения период не са осигурени лица на основание чл.10 от КСО и §1, т.3 от ЗДР на КСО. Въз основа на описаното са издадени Задължителни предписания №ЗД-1-11-00708456/23.01.2020год./лист 29–30/ на дружеството „П. К. Г.‘Е. за заличаване на данните по чл.5, ал.4, т.1 от КСО на лицата, включително за А. Г. за периода от месец 10.2018 год. до месец 12.2019 год. Същите не са били обжалвани от управителят на дружеството , влезли са в сила и данните за проверявания период са служебно заличени. Прието ,е че са налице нови данни според административният орган по смисъла на чл.114, ал.2, т.2 от КСО.

С Разпореждане №РВ-3-23-00895672 от 18.03.2021 год., издадено от началник отдел К. при ТП на НОИ – М. /лист 19-20/, на основание чл.114, ал.2, т.2 и ал.3 от КСО, на А. Г. Г. е разпоредено да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване за за периода от 03.01.2019 год. до 16.01.2019 год. в размер на 206.93 лева, отпуснато и изплатено във връзка с представени 2бр.болнични листове.В законоустановения срок по чл.117, ал.2, т.2 от КСО, постановеното разпореждане е оспорено от А. Г. пред Директора на ТП на НОИ – М..

С обжалваното Решение №2153-11-11 от 02.04.2021 год., постановено в производство по чл.117 от КСО, Директорът на ТП на НОИ М., е отхвърлил като неоснователна подадената от А. Г. жалба и е потвърдил като правилно и законосъобразно

Разпореждане №РВ-3-11-00850934/07.12.2020г. на началник отдел К. при ТП на НОИ – М. Решаващият административен орган е възприел изцяло мотивите, изложени в Разпореждане РВ-3-11-00850934/07.12.2020 г. на началник отдел К., като са разгледани и нормативно регламентиранията условия за възникване на осигуряването, неговото прекъсване и прекратяване, както и изискванията и реда за отпускането, изчисляването и изплащането на паричните обезщетения за временна неработоспособност. Направен е анализ на приложимия материален закон, както и на установените факти по преписката, като е прието, че служебното заличаване на данни са налице нови обстоятелства, които правилно са приети като основание за издаденото разпореждане за възстановяване на сумата. По тези съображения е потвърдено като правилно и законосъобразно разпореждането на началник отдел К. при ТП на НОИ – М., за възстановяване от жалбоподателката, на основание чл.114, ал.2, т.2 и ал.3 от КСО, на добросъвестно полученото парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване за периода от 03.01.2019 год. до 16.01.2019 год. в размер на 206.93 лева, отпуснато и изплатено във връзка с представени 2бр.болнични листове.

Представени и приети като доказателства по делото са документите, съдържащи се в административната преписка по издаване на оспореното решение на Директора на ТП на НОИ – М. и на потвърденото с него разпореждане на началник отдел К.. Като доказателства са приети и представените от жалбоподателката и извлечение от трудова книжка на А. Г. със заверен трудов стаж, положен в „П. К. Г.‘Е., [населено място] в размер на 1 година 4 месеца и 25 дни за периода от 12.1.2018г. до 07.03.2020г.

По делото е допуснато събиране на гласни доказателства чрез разпит в качеството на свидетел на лицето Е. К., за което лице са представени доказателства, че е бил назначен по трудов договор сключен с [фирма], [населено място], за изпълнение на трудови задължения / представени документи по административната преписка/. Свидетелят заявява, че познава А.Г., тъй като с нея са работили в един и същ офис. Твърди, че както той, така и тя, са работили към „П. К. Г.‘Е.. Свидетелят твърди, че ТД е развивало дейност, като Г. е работила като технически сътрудник и е осъществявала контакти с клиенти по повод приемане на поръчки за доставка на мебели.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл.168, ал.1 във връзка с чл.146 от АПК, намира за установено следното:

Оспорването, като направено от легитимирано лице с правен интерес, в законово установения срок по чл.118, ал. 1 от КСО и против акт, подлежащ на съдебно обжалване и контрол за законосъобразност, е процесуално допустимо.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореното Решение №2153-11-11 от 02.04.2021 год. е постановено от материално и териториално компетентния по смисъла на чл.117, ал.1, т.2, б.,„д” от КСО административен орган - директор на ТП на НОИ – М. , в предвидената в чл.59, ал.2 от АПК форма и съдържа фактическите и правни основания за неговото издаване.

Съдът не установи допуснати в хода на административното производство по издаване на обжалваното решение и на потвърденото с него разпореждане съществени нарушения на административно-производствените правила.

Основният спорен въпрос по делото се свежда до това, дали са налице законовите предпоставки, съдържащи се в нормата на чл.114, ал.2, т.2 от КСО, за възстановяване на полученото от жалбоподателката А.Г. парично обезщетение за временна неработоспособност, изплатено ѝ във връзка с издадени два болнични листа и съотв. дали правилно е ангажирана отговорността ѝ с оглед фактическите установявания на административния орган. За да разреши така повдигнатия спор, съдът на първо място е необходимо да установи правната рамка, в която се развиват обществените отношения, свързани с възникването и наличието на социално осигуряване, редът за отпускане, изчисляване и изплащане на паричните обезщетения за временна неработоспособност, както и юридическите факти, осъществяването на които законодателят свързва с възникването на отговорността за възстановяване на вече получените от лицата осигурителни плащания в хипотезата на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО.

Съгласно §1, ал.1, т.3 от Допълнителните разпоредби на КСО /редакция в сила от 01.01.2017 год./, „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност, съгласно чл.10 от кодекса, продължава и през периодите по чл.9, ал.2, т.1 - 3 и 5. Според ал.1 на чл. 10 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 от КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ, а според ал.2 на същата разпоредба осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 не е прекратена. Съответно съгласно чл.5, ал.1 от КСО осигурител е всяко физическо лице, юридическо лице или неперсонифицирано дружество, както и други организации, които имат задължение по закон да внасят осигурителни вноски за други физически лица. Разпоредбата на чл.5, ал.4, т.1 от КСО предвижда, че осигурителите и работодателите периодично представят в НАП данни за осигурителния доход, осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, УЧП, ЗО, ДЗПО, вноските за фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“, дните в осигуряване и облагаемия доход по ЗДДФЛ - поотделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване, като в т.2 е регламентирано и задължение за представяне и на декларация за сумите по отношение задълженията за осигурителни вноски. Съдържанието, сроковете, начинът и редът за подаване и съхраняване на декларациите по ал.4 се определят с наредба, издадена от министъра на финансите, съгласувано с управителя на НОИ, като данните по ал.4 се използват за изчисляване и

отпускане на пенсиите, паричните обезщетения и помощите.

В нормата на чл.40, ал.1 от КСО е регламентирано че осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж, като осигурени за този риск.

Съобразно разпоредбата на чл.54к от КСО /в ред. в сила от 01.01.2018 год./ отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл.5, ал.4, т.1 и чл.33, ал.5, т.12, както и на данните, декларирани в подадените документи за изплащане на обезщетенията и помощите от държавното обществено осигуряване при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет - Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване /НПОПДОО/. Според нормата на чл.1, ал.2 от НПОПДОО преценката на правото и определянето на размера на паричните обезщетения и помощите по ал.1 от наредбата се извършва въз основа на данните по чл.5, ал.4, т.1 от КСО, данните от издадените болнични листове и решенията по обжалването им, като се използват и данните от регистъра на осигурителите и самоосигуряващите се лица, регистъра на приходите от осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, регистър „Трудови договори“, регистър „Пенсии“, регистър „Трудови злополуки“, регистър „Професионални болести“, регистър „Парични помощи за профилактика и рехабилитация“ и от регистър „Парични обезщетения и помощи от ДОО“, както и данните от удостоверенията по чл.8, 9 и чл.11, ал.1 и 2 от наредбата. В този смисъл преценката на правото на парично обезщетение се извършва от компетентния административния орган на база данните, съдържащи се в посочените източници на информация.

Както беше посочено в конкретният случай административното решение за възстановяване на добросъвестно получено от А.Г. ПОВН се основава на нормативно регламентираната хипотеза по чл.114, ал.2, т.2 от КСО - нови данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане на обезщетението. С оглед разпоредбата на чл.40, ал.1 от КСО, такива релевантни данни биха били данните досежно осигурителния статус на лицето от гл. точка качеството му на осигурено лице към деня на настъпване на временната неработоспособност. Съобразно предвидения в чл.54к от КСО и чл.1, ал.2 от НПОПДОО ред за отпускане и изчисляване на паричните обезщетения, преценката за правото на парично обезщетение и определянето на неговия конкретен размер се извършва от административния орган на база данните, съдържащи се в посочените източници, между които са и данните по чл.5, ал.4, т.1 от КСО – данните, предоставящи информация и реално отразяващи осигурителния статус на лицата. Липсата на данни за налично социално осигуряване за лицата би обусловило извод за липса на правно основание за изплащане на съответното парично обезщетение. В този смисъл извършването след изплащането на ПОВН заличаване на осигурителна информация /на данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО/, по принцип би релевирало

наличието на хипотезата на чл.114, ал.2, т.2 - нови данни, относими към правото, размера или срока на изплащане на ПОВН.

Разпоредбата на чл.114 от КСО регламентира възстановяването на неоснователно получени суми от ДОО за осигурителни плащания. В този смисъл независимо дали се касае за недобросъвестно или добросъвестно получени суми за осигурителни плащания, задължение за възстановяването им би възникнало само в случай, че същите са платени при липса на възникнало право за съответното осигурително плащане или при наличието на материалноправна пречка за получаване на плащането, доколкото само в тези случаи осигурителното плащане от средствата на ДОО би било недължимо /неоснователно/. Съотнесено към процесния случай за да се приеме, че изплатеното на А. Г. парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване за периода от 03.01.2019 год. до 16.01.2019 год. по представените болнични листове в размер на 206.93 лв., е неоснователно получено от лицето, следва правоприлагащият административен орган да е установил, или че по отношение на лицето не е възникнало материалното право на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване т.е. че не са изпълнени регламентираните в чл.40, ал.1 от КСО кумулативно изискуеми се материалноправни предпоставки /1. лицето да има най-малко 6 месеца осигурителен стаж за осигурения социален риск и 2. лицето, на което се отпуска и изплаща обезщетението, да има качеството на осигурено такова/, или че е налице някоя от хипотезите на чл.46, ал.1 и ал.3 от КСО, изключващи изплащането на ПОВН. Видно от мотивите на Разпореждането и на потвърждаващото го Решение на Директора на ТП на НОИ – М., възприетото наличие на неоснователно получени суми от жалбоподателката като парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване е обосновано със съображения, че преди и към момента на настъпване на неработоспособността А.Г. не е имала качество на осигурено лице по см. §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО, с възникнало и съществуващо осигуряване съгласно чл.10, ал.1 от КСО.

Съгласно чл.114, ал.2 от КСО, добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица, с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение. Следователно законът допуска при наличие на определени нормативно предвидени предпоставки, неоснователно изплатените или изплатените в по-голям от следващия се размер суми за парични обезщетения за временна неработоспособност, да подлежат на възстановяване. Едно от законово регламентираните изключения на правилото, че добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване /на което именно се основава и потвърденото с обжалваното решение Разпореждане № РВ-3-11-00850934/07.12.2020 г. год. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ – М. /, е възстановяване от осигурените лица на добросъвестно получените суми за осигурителни плащания, когато

след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане /чл.114, ал.2, т.2 от КСО/. В КСО не се съдържа легална дефиниция на понятието „добросъвестност“ при получаване на осигурителните плащания. С оглед общите принципи на правото и съгласно трайната съдебна практика, добросъвестността ще е налице когато осигуреното лице е със съзнанието и субективното убеждение, че направените осигурителни плащания му се дължат. Недобросъвестно ще е лицето, което е знаело или предполагало, че няма право да получи съответното плащане. Добросъвестността се предполага до доказване на противното и в тежест на административния орган е да докаже наличието на недобросъвестност при получаване на сумите. В случая в хода на събраните по делото доказателства съдът приема, че А.Г. е осъществявала възложената ѝ трудова дейност и трудови функции като „технически секретар“, само по себе си не може да обуслови извод за липсата на реално осъществявана трудова дейност от жалбоподателката. От друга страна не са направени каквито и да е било проверки и установявания за наличието на някакви търговски, обекти на дружеството. Видно обясненията на управителят е че не съхранява при себе си никакви документи на дружества на които е собственик и управител. Не са установени данни да е имало договорености, целящи заобикаляне на трудовото или осигурителното законодателство и това не може да рефлектира неблагоприятно в правната сфера на осъществяващата трудова дейност в изпълнение на трудов договор работник, за която трудова дейност подлежи на задължително осигуряване по чл.4 от КСО и съответно да обуслови отричането на качеството му на осигурено лице по см. на §1, т.3 от ДР на КСО с възникнало осигуряване съгласно чл.10, ал.1 от КСО, респ. до отричане възникването и съществуването на материалното право на осигурено лице да получи осигурителна закрила при настъпването на осигурения социален риск – в конкретния случай на правото по чл.40, ал.1 от КСО на парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване.

По изложените съображения съдът приема, че жалбоподателката, като осигурено лице с възникнало право на парично обезщетение по чл.40, ал.1 от КСО, правомерно е получила парични плащания от ДОО като обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване за периода 03.01.2019г. до 16.01.2019 г. в размер на 206,93 лв. По делото се събраха доказателства, че дължимите от жалбоподателката вноски за социално и здравно осигуряване, както и за дължимият данък за полученият доход, са били удържани от работодателят, но не са били внасяни. Липсват доказателства, сочещи наличието на подлежащи на възстановяване неоснователно получени от жалбоподателката суми за осигурителни плащания по посочените болнични листове. С оглед на което решение на директора на ТП на НОИ - М. №2153-11-11/02.04.2021г., с което е потвърдено разпореждане №РВ-3-11-00850934/07.12.2020г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ - М. за възстановяване на добросъвестно получено от А.Г. парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване за периода от 03.01.2019г. до

16.01.2019 г. в размер на 206,93 лв., като постановени при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона, следва да бъдат отменени, като незаконосъобразни.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК, искането на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски следва да бъде уважено, като ТП на НОИ – С.-град бъде осъдено да заплати на жалбоподателката сумата от 300.00 лв. - адвокатско възнаграждение за един адвокат, договорено и заплатено съгласно договор за правна защита и съдействие №985837 от 22.06.2021 год. и 10 лв. държавна такса. Съгласно чл.8, ал.2, т.2 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минималното възнаграждение за дела от този род е 350 лева, следователно претендирания размер от 300 лева не е прекомерен.

Водим от горните мотиви и на основание чл.172, ал.2, предложение второ от АПК, АССГ-34 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. Г. Г. от [населено място] решение на директора на ТП на НОИ-М. №2153-11-11/02.04.2021г., с което е потвърдено разпореждане № РВ-3-11-00850934/07.12.2020г. на началник К. при ТП на НОИ - М. с което на основание чл. 114, ал. 1, и ал. 3 от КСО, на А. Г. Г. е разпоредено да възстанови полученото парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване за периода от 03.01.2019 г. до 16.01.2019 г. в размер на 206,93 лв., като незаконосъобразни.

ОСЪЖДА Териториално поделение на Националния осигурителен институт – М. да заплати на А. Г. Г. сумата от 300,00 лв. /триста лева/, представляваща направените от жалбоподателя по делото разноски.

На основание чл. 119 във връзка с чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ от КСО решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

съдия: